

Sky. Dat is het hoogtepunt op deze CD. Het meer bluesy rockgeluid dat Turner op eerdere soloplaten liet horen, keert terug in tracks als *Cruel*, *Over The Top* en *Got Me Where You Want Me*. Toch slaat de balans iets meer door naar AOR-getint werk. Allemaal fantastisch gezongen, uiteraard. We hadden niet anders verwacht.

Robbert Schuller

US Reflections

(EIGEN BEHEER)

Reflections is al weer het vijfde album van de Amsterdamse formatie US. Tegelijkertijd is dit het tweede album dat door de huidige bezetting wordt uitgebracht, die nog slechts bestaat uit de broers Jos en Ernest Wernars, in de studio geholpen door drummer Joris ten Eussens. Dat Reflections een typisch US-product is geworden, zal naar verwachting geen schokeffect teweeg brengen. Opnieuw kan een vergelijking met de Britse formatie IQ niet uitblijven. De reden daarvoor is tweeledig. Ten eerste is de muziek van beide groepen symfonisch tot drie cijfers achter de komma, met redelijk wat variatie in de gitaarpartijen en smakelijk toetsenspel. Vervolgens borduren deze groepen vaak eindeloos door op reeds bestaande thema's. Wel is het zo dat het doorgaans heerlijk symfonische en door Tony Banks geïnspireerde toetsenspel van Ernest op Reflections slechts mondjesmaat boven het maaiveld uitsteekt. Dat gebeurt bijvoorbeeld pas in *A Blink Of The Eye*, maar dan zijn we al een half uur onderweg. Ook in het bijna 20 minuten durende *Through Hell And High Water* blijven de toetsenpartijen voornamelijk beperkt tot de bekende tapijtjes, op één moment na. Natuurlijk zijn de keyboards in de onderliggende partij wel degelijk aanwezig, maar toch is het gitarist/bassist Jos die hier de kar trekt. Dat doet hij met verve, maar het nadeel is wel dat de muziek veelal vanuit één visie ontstaat. Desondanks weet US zowel fraaie Genesis- als Yes referenties op de mat te leggen. Dat laatste gebeurt sterk in *Timeless*. Aandachtspunt blijft in mijn beleving toch de zang. Deze is soms wat moeilijk te verstaan en komt niet altijd puntig naar voren. Mijn advies is om daar overheen te stappen, want ondanks de kritiek zul je toch weer beloofd worden met een lekker uurtje symfogenot. Info: www.the-music-of-us.com.

Antonie Deelen

VARIOUS ARTISTS

Magna Carta Guitar Greats Volume 1

(MAGNA CARTA MAX-1012-2)

Verzamelalbums blijven altijd een moeilijk geval. Enerzijds geven ze vaak een prima overzicht van wat de platenmaatschappij te bieden heeft, anderzijds heeft de liefhebber de meeste tracks al in huis op de oorspronkelijke CD's. *Magna Carta Guitar Greats Volume 1* probeert beide zijden te bedienen. Enerzijds een verzameling van elf prima en soms zelfs geweldige tracks van eerder op het label uitgebrachte schijven waarop een keur aan gitaarshreders hun gang gaan. Denk aan Joe

Satriana, Steve Lukather, Jake E Lee, Steve Morse en Vinnie Moore om er een paar te noemen. Anderzijds twee tracks die niet eerder zijn verschenen, een alternatieve mix van het Explorer's Club nummer *Fate Speaks* (met John Petrucci die hier z'n beste werk laat horen) en een niet eerder gehoord stuk van Bozzio Levin Stevens, waarin Steve Stevens wederom aantoonde dat het schandelijk is dat hij nog steeds ondergewaardeerd wordt. Als dit niet genoeg is voor de verzamelaars dan nog een argument: dit is een heerlijke plaat voor in de auto... gaan met die gitaarbanaan!

André de Waal

VARIOUS ARTISTS

The Alchemists II

(LIQUID NOTE RECORDS LNR0006)

Geheel in de stijl van haar voorganger heeft *The Alchemists II* als ondertitel "15 tracks of total guitar wizardry". Hoewel dit keer een enkel-CD, zijn er 30 gitaristen te bewonderen. Dit is het gevolg van het concept van labelbaas Matt Williams, artistiek leider en participant met het humorvolle, licht Zappiaanse *The Puffball That Ate My Village*, Phi Yaan-Zek om voor elk nummer twee snaren-virtuozen te verlangen. Maar de prestaties worden niet alleen geleverd door oude bekenden als Richard Hallebeek (symfonische ballade *Under The Influence* met SynthAxe-achtige gitaarsynthesizersolo en een met Scott Henderson vergelijkbare partij van Antti Kotikoski), Brett Garsed (te gast in het groovy en spacerockende *Stratosphere* van William Stravato), het duo Ron Thal (alias *Bumblefoot*)/Terry Syrek (progmetalshredding in het met mooie effecten versierde *Th reehundredpointtweentyone*) of Dave Martone (het breakvolle, slepende *Fumble Fingers* met Chris Buono). Ook de nieuwkomers komen met verrassende impulsen, zoals de flamencomix à la Juan Martin/Paco De Lucia van Si Hayden en Michael Berk (Tango Schizophrenia), de door Dr Ika en Temur Kvitelashvili gebrachte intieme jazzfusie (*Georgia In My Heart*) en de aan Dixie Dregs verwante country picking van Pascal Vigné en Christophe Godin (*One Legged Chicken*). De solo's zijn verpakt in uitgebalanceerde composities met pakkende thema's en een hecht groepsgeluid, waarin ook de andere muzikanten excelleren. Pepe Bao laat bijvoorbeeld in *Space Antz* van Carlos Creator (featuring Robert Rodrigo) heerlijk funky bassspel horen. Alex Del Vecchio doet in *Warp Drive* op keyboards niet onder voor gitaargiganten Gianluca Ferro en Scott McGill, terwijl Geoff Tyson met *Butterfly/Free Love/Fruit Frenzy* een complex drieluik schreef met de nodige filmische

technoritmies. Tenslotte valt op dat er in tegenstelling tot haar voorganger nagenoeg alleen echte drums weerklinken. Enkel Sven Stichter/Thorsten Koehne's *In The Beginning* (met een botsing tussen shred en Mark Knopfler) wordt deels gekleurd door een vervormde drumcomputer sound. Dat heeft deze verzameling er nog aangenamer op gemaakt. Info: www.liquidnoterecords.co.uk.

René Yedema

VISIONS OF ATLANTIS

Trinity

(NAPALM RECORDS NPR 200 / ROUGH TRADE)

Behalve de een in zeer beperkte oplage uitgekomen eerste Morning Of Atlantis, is Trinity de derde echte schijf die de Oostenrijkers (nu met ex-Aesma Daeva frontvrouw Melissa Ferlaak) uitbrengen. Alhoewel het "Nightwish-gehalte" opvallend hoog is, moet worden gesteld dat Trinity een zeer toegankelijk album is geworden met puik muziek, dito orkestraties en prima zang. De mannelijke tegenpool van Melissa, Mario (die Hietala nadrukkelijk probeert te evenaren), kan mij een tikkeltje minder bekoren maar klinkt desondanks wel stukken beter dan zijn voorgangers. Melissa zingt heel vaak twee stemmig en soms zelfs driestemmig middels overdubs en haar sopraan lijkt vrij veel op die van Tarja Turunen, alleen nog meer 'sopraan' en met een sneller vibrato. De composities zijn pakkend en gemakkelijk te volgen. Naar mijn mening steekt het zestal hun landgenoten van Edenbridge nadrukkelijk naar de kroon, want behalve goede zij het niet imposant originele composities, zijn de diverse instrumentalisten uitermate goed op dreuf, waardoor het geheel een zeer solide eindproduct oplevert. De Finse grootmacht heeft hopelijk een waardige opvolger van Turunen gestrikt maar anders kan ik u VoA aanbevelen als probleemloos surrogaat. De komst van Ferlaak is in elk geval een grote verbetering. Het gothic metal genre heeft er weer een serieuze speler bij! Website: www.visionsofatlantis.com.

Menno von Brucken Fock

THE WATCH

Primitive

(LIZARD CD 0051 / BERTUS)

Meer nog dan voorheen is overduidelijk waar *The Watch* de mosterd vandaan haalt, want dat is maar één band: Genesis (tijdperk *Nursery Cryme*, *Foxtrot*). De Italianen hebben dit keer wel bijzonder goed gezocht naar de authentieke klanken van weleer, het is niet te geloven. Die sfeer! Meteen met *Sounds Of Sirens* wordt de toon gezet als de Mellotron je overrompelt en dat

antieke instrument krijgt op Primitive overdadig veel de ruimte, naast natuurlijk het typische Hammondgeluid. Maar ook de elektrische gitaarsound en de tokkelmaniertjes klinken zoals Rutherford en Hackett dat deden. In elk hoekje van de composities zitten van die instrumentale momentjes die herinneren aan 'toen met Peter Gabriel'. En u weet, neem ik aan, dat Simone Rossetti hem qua stem eng dicht benadert. Alles klopt dus weer, met in *Two Paces To The Rear* bijna een nieuwe *Firth Of Fifth*. Daar mag de gitaar van Ettore Salati juichen op aanzwellende keyboards. Verder heeft hij vooral een dienende rol, op een prachtige, korte eruptie na in bijvoorbeeld *When I Was A Tree*. Met deze fantastische 'primitieve' aanpak treft *The Watch* dus doel. En toch - het moet me helaas van het hart - raakt het album als geheel (met zeven nummers) iets minder je ruggegraat dan het geval was bij de sublieme CD's *Twilight* (toen nog *The Night Watch*), *Ghost* (de topper!) en *Vacuum*. Waar het hem in zit? Ik vermoed vooral de iets mindere melodietjes, ietsje minder pit en iets minder ruimte voor gitaarsolo's. Als de *ballad Soaring* On dit album afsluit, zit *The Watch* wél weer op dat superhoge niveau, net zo'n tranentrekker als *Deeper Still*. Dus: tegen het licht van de bandhistorie dit keer niet het volle pond, al blijft *The Watch* een band die het fabuleuze vaandel van de oorspronkelijke symfonische rock met respect, eer en creativiteit hoog houdt. Op zó'n hoog niveau dat slechts enkele anderen daar aan kunnen tippen! Ook weer met dit Primitive.

Freek Wolff

XYSTUS

Surreal

(UNIVERSAL MUSIC / THE ELECTRIC & CO)

Met het debuut *Receiving Tomorrow* bewees de Nederlandse formatie Xystus haar talent. De CD *Surreal* bewijst nu de stap vooruit, waarbij de stevige powermetal (luptempo rollende basdrums) duidelijk als basis is gekozen. Mede door de uitstekende, strakke productie van de bekende Oscar Holleman (*Within Temptation*, *Krezip*) en de technische kwaliteiten van de vier jonge heren spat de energie van deze 51 minuten muziek om je oren. Het zijn maar liefst veertien vrij korte songs van 3 à 4 minuten per stuk en zelfs nog minder. Leuke vondsten vind je vooral in het Surreal-epos waar zes tracks aaneensluiten en de orkestrale, meer symfonische accenten boeien. Bas Dolmans is een gitarist die ook heel goed kan zingen, al komt het vibrato aan het eind van bijna elke zin wat overdadig over. Maar goed, wie weet lust je er wel pap van. Xystus past, naast de powermetal, ook in het rijtje van *Epica*, *After Forever*, *Kamelot* en *Abydos* (uitstekend refrain in *Make It Happen*). *It All Ends...* sluit de CD breed en aantrekkelijk af, hoe kon het anders. De melodietjes zijn sowieso niet slecht. Voor proggers had Surreal echter afwisselender gemogen en ik bespeur in deze gelikte productie een zweem van kitsch.

Freek Wolff